

nister vil tage Hensyn dertil og gøre det godt igen, som jeg mener, at han med sin ny Administration har gjort forkert.

Hermed skal jeg vende mig fra den højtærede Minister for offentlige Arbejder og rette et Par Ord til den højtærede Krigsminister. Det havde ikke været min Agt, at udtale noget om vore Soldaters Behandling eller den Belæring, som bliver dem til Del i forskellige Retninger, og jeg skulde ikke have gjort det, dersom ikke Ministeren ved sine lidt forunderlige Udtalelser i Gaar havde givet mig Anledning. Jeg ser nu, at det er Meningen, at Soldaterne foruden den øvrige Lærdom, de faa, ogsaa skulde lære at synge. Det skal være frivilligt, siger Ministeren. Ja, den Frivillighed kende vi nok, man kan kalde den frivillig Tvang, thi det vil det i Virkeligheden blive. I og for sig er der ikke noget ondt deri, jeg finder ikke, at der er noget ondt i, at det bliver en Slags Tvang — thi det vil det blive, dersom Officererne ønske det, ere Soldaterne nødtvungne til frivillig at deltage i Sangen — at Soldaterne skulde lære at synge og maaske mange andre Ting, f. Eks. at skrive, ligesom det nu er en Tvang for dem at lære Eksercits. Men dersom det er saadanne Sange, Ministeren mener, de skulde lære, som dem, der ere omtalte i disse Dage, vil jeg rigtignok beklage, at vi skulde sende vore Sønner ind for at lære den Slags Ting, thi for at lære dem behøve de ikke at komme i Militærtrøjen. Den højtærede Minister mente jo, i alt Fald med Hensyn til den omtalte Sang om Vinhuset, at der laa en saare god Moral i den. Jeg har aldrig hørt, at nogen har fundet nogen virkelig god Moral i denne Sang før. Muligvis er den der alligevel, men jeg vil dog ærlig indrømme, at dersom nogen, som havde hørt Ministerens Tale i Gaar, havde spurgt mig om, hvilken Moral jeg fandt i de to Linier, som lyde saaledes:

„Under denne Tønde sover
et forfyldt, fordrunken Svin“,
ville jeg have svaret: Er der Moral i disse to Linier, maa det være en Svinemoral, i alt Fald vil det være umuligt for mig at finde nogen anden Moral deri. Imidlertid er det jo nok muligt, at det kun er, fordi jeg staar med en Lægmandsforstand, at jeg dømmes saa overfladisk og tarveligt, men jeg tror, at mange Soldater staa med ikke dybere og skarpere Forstand end jeg, og de vilde dømme omtrent som jeg. Jeg synes, at der findes en lige saa god Moral f. Eks. i næstsidste Vers, hvor Digteren forlanger at blive lagt under Tønden med

Munden aaben, for at ikke de velsignede Draaber skulde gaa hans tørre Gane forbi. Jeg synes ogsaa, at der er lige saa god Moral i det Vers, hvor han forlanger at blive baaret til sit Gravsted af 24 fordrukne Subjekter, jeg synes, der er en lige god eller lige saa daarlig Moral i disse Vers, men som sagt, den højtærede Krigsminister har fundet en god Moral i alt Fald i det sidste. Nej, Sandheden er dog vistnok, at det store Flertal af det danske Folk kunde ønske, at deres Sønner, som sendes ind under de forskellige Vaaben, ikke bleve proppede med den Slags Sange og Talemaader, som her ere fremstillede. Det er meget beklageligt, at Kendsgerningerne ofte have vist, at unge Mennesker, der i alt Fald efter menneskelige Begreber vare fuldt ud moralske og sædelige, da de bleve sendte ind, komme hjem med slappet Moral som saadanne, der paa et eller andet Omraade ere skejede ud. Der er navnlig to Ting, som alt for mange af vore Soldater have lært i Militærtrøjen; det ene er at bande, og det andet er at drikke. Og hvorledes vi her i denne Sal end se paa Moralitet og Kristendom, tror jeg dog, vi alle mene, at det at bande og drikke er to Udyder, som det var bedst for unge Mennesker at blive befriet for. Det er derfor beklageligt, at netop fra overordnedes Side skulde disse Ting ikke blot fremstilles for dem, men ogsaa indbrentes i dem. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Krigsminister vil gøre, hvad han kan, for at ikke Officererne skulde staa som Vejledere over for de unge Mennesker enten med at bande eller drikke, og at han i alt Fald i intet af disse Tilfælde selv gaar foran og viser dem Vejen.

Krigsministeren (Schmack): Jeg tilod mig forleden Dag at sige, hvad der ogsaa findes i Rigsdagstidenden, at det naturligvis ikke nogen Sinds har været Meningen direkte at bruge den omtalte Bog til det indkaldte Mandskab.

N. Pedersen: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte, og som jeg navnlig ønsker at knytte til Udtalelser, som tidligere ere fremkomne her i Tinget. Der var jo for et Par Dage siden Tale om at faa en Forbindelse bragt til Veje mellem Sjælland og Jylland, som kunde tage en Del af den Trafik, som nu alt sammen skal den lange Vej om ad Fredericia, og den ærede Trafikminister nævnede der forskellige Forslag, som vare fremme om at faa en saadan